Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 16. decembra 2015 *

„Nepogodbena odgovornost — Lokalni uslužbenec, napoten v delegacijo Unije v Egiptu — Prenehanje pogodbe o zaposlitvi — Opustitev delegacije, da bi egiptovskemu zavodu za socialno varnost predložila potrdilo o prenehanju zaposlitve uslužbenca in da bi kasneje uredila njegov položaj glede tega — Zastaranje — Trajajoča škoda — Delna nedopustnost — Načelo dobrega upravljanja — Razumni rok — Člen 41 Listine o temeljnih pravicah — Dovolj resna kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice — Gotova škoda — Vzročna zveza“

V zadevi T-138/14,

Randa Chart, stanujoča v Woluwe-Saint-Lambertu (Belgija), ki jo zastopata T. Bontinck in A. Guillerme, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Evropski službi za zunanje delovanje (ESZD), ki jo zastopata S. Marquardt in M. Silva, agenta,

tožena stranka,

zaradi odškodninske tožbe za povrnitev škode, ki naj bi tožeči stranki nastala zaradi opustitve delegacije Evropske unije v Kairu (Egipt), da po njeni odpovedi pogodbe o zaposlitvi egiptovskemu zavodu za socialno varnost predloži potrdilo o prenehanju njene zaposlitve in da kasneje uredi njen položaj glede tega,

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi S. Frimodt Nielsen, predsednik, F. Dehousse in A. M. Collins (poročevalec), sodnika,

sodna tajnica: S. Bukšek Tomac, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 2. julija 2015

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

Dejansko stanje

1 Maja 1990 se je tožeča stranka, Randa Chart, ki je takrat imela egiptovsko državljanstvo, zaposlila pri delegaciji Evropske komisije v Kairu (Egipt) (v nadaljevanju: delegacija) kot lokalna uslužbenka, da bi opravljala naloge asistentke. Bila je vključena v egiptovski sistem socialne varnosti.

2 Kasneje je delegacija postala sestavni del Evropske službe za zunanje delovanje (ESZD).

3 Tožeča stranka je 8. oktobra 2001 – potem ko je bila od 20. oktobra 2000 na dopustu iz osebnih razlogov – dala odpoved in se preselila v Belgijo, da bi se tam zaposlila.

4 Na neopredeljen dan leta 2004 je tožeča stranka prevzela stanovanje v Kairu, ki ga je kupila leta 1998, še preden je bilo zgrajeno.

5 Tožeča stranka je 3. februarja 2005 enemu od svojih prejšnjih sodelavcev pri delegaciji poslala tako elektronsko sporočilo:

„po svoji razburljivi izkušnji v Evropi sem razmišljala o tem, da bi šla spet domov! Tako sem imela pred kratkim več razgovorov pri tujih družbah/institucijah v Egiptu in dobila sem ponudbo za službo od UNDP. Preseneča me, da ne najdem obrazca o prenehanju zaposlitve, ki ga je izdala delegacija (prejšnji delodajalec).

Ta dokument bi moral biti v mojem spisu na delegaciji. Ali mi lahko prosim po elektronski pošti pošljete ‚hitro' kopijo [tega dokumenta] in nato pošljete izvirnik na moj naslov v Bruslju […]"

6 V skladu s pojasnili, ki jih je tožeča stranka navedla v svojih pisanjih in jih ESZD ni izpodbijala, je obrazec, omenjen v elektronskem sporočilu, navedenem zgoraj v točki 5, potrdilo, imenovano „estemara 6", ki ga mora delodajalec v sedmih dneh po prenehanju pogodbe o zaposlitvi svojega delavca pripraviti v treh izvodih, in sicer izvirnik za egiptovski zavod za socialno varnost, kopijo za delavca in kopijo za delodajalca, ter ga predložiti egiptovskemu zavodu za socialno varnost. Predložitev tega obrazca je potrebna za to, da se spis socialne varnosti, ki povezuje tega delavca in tega delodajalca, lahko zapre, da bi se lahko odprl nov spis socialne varnosti z novim delodajalcem in da bi delavec lahko na koncu kariere uveljavil svojo pravico do pokojnine.

7 Tožeča stranka je 1. aprila 2005 prejela elektronsko sporočilo neke egiptovske družbe, pri kateri je iskala zaposlitev, v katerem je bilo navedeno, da „za zaključek postopka zaposlitve še vedno potrebujemo vaše upravno potrdilo". Pisec sporočila je poudaril, da upa, da mu tožeča stranka lahko, kakor hitro je mogoče, posreduje ta dokument in podpiše pogodbo o zaposlitvi.

8 Tožeča stranka je v elektronskem sporočilu z dne 11. avgusta 2005 delegacijo ponovno prosila za obrazec „estemara 6" na svoje ime, saj na svoje elektronsko sporočilo z dne 3. februarja 2005 ni dobila odgovora. Navedla je zlasti, da je uspešno opravila razgovor za zaposlitev v Kairu in da ne želi tvegati „izgube" ponudbe, ki jo je dobila, kot se je že zgodilo s ponudbo UNDP, ker ni mogla predložiti navedenega obrazca.

9 Iz dopisa z dne 13. septembra 2005, ki ji ga je poslal potencialni delodajalec v Egiptu, je tožeča stranka izvedela, da delegacija obrazca „estemara 6" v resnici ni predložila egiptovskemu zavodu za socialno varnost, tako da je ta zavod še vedno štel, da je zaposlena pri delegaciji. Ta delodajalec je pojasnil, da bo, če mu obrazca ne bo predložila v roku enega tedna, prisiljen umakniti ponudbo za njeno zaposlitev.

10 Tudi neka druga egiptovska družba je tožeči stranki 10. januarja 2006 dala ponudbo za zaposlitev in ji pojasnila, da lahko začne delati, takoj ko bo postopek zaposlitve končan.

11 Tožeča stranka je 14. marca in 12. septembra 2006 pri delegaciji ponovno prosila za posredovanje obrazca „estemara 6“ na svoje ime.

12 Tožeči stranka je 6. marca 2007 še neka druga egiptovska družba poslala dopis, s katerim jo je obvestila, da ji želi ponuditi mesto osebnega pomočnika generalnega direktorja, vendar da tega ne more storiti, ker ni obrazca „estemara 6“ na njeno ime.

13 Tožeča stranka je 7. marca in 3. decembra 2007 ter 20. februarja 2008 delegacijo ponovno prosila, naj ji posreduje obrazec „estemara 6“ na njeno ime.

14 Avgusta 2008 je tožeča stranka pridobila belgijsko državljanstvo.

15 Tožeča stranka je 5. februarja 2009 delegaciji poslala elektronsko sporočilo, v katerem je navedla, da se je leta 2007 odločila „prekiniti svoje socialno zavarovanje v Egiptu“ in da je ob tem od egiptovskega zavoda za socialno varnost izvedela, da je njen spis socialnega zavarovanja še vedno odprt, ker delegacija zavodu ni predložila obrazca „estemara 6“. Navedla je tudi, da je novembra 2007 navezala stik z delegacijo, ki ji je potrdila, da v njenem osebnem spisu tega obrazca ni. Nazadnje je delegacijo ponovno prosila, naj sprejme potrebne ukrepe, da se bo njen spis socialne varnosti lahko zaprl.

16 Delegacija je tožeči stranki istega dne odgovorila, da si po najboljših močeh prizadeva rešiti težavo, vendar da potrebuje še nekaj časa.

17 Tožeča stranka je z elektronskim sporočilom z 21. marca 2009 delegacijo prosila, naj jo obvesti o razvoju položaja. Ker na to elektronsko sporočilo ni dobila nobenega odgovora, je delegaciji 20. aprila 2009 poslala še eno elektronsko sporočilo.

18 Delegacija je z elektronskim sporočilom z dne 23. aprila 2009 tožečo stranko obvestila, da si še vedno prizadeva najti rešitev njene težave in da bo z njo ponovno stopila v stik, ko bo imela več informacij.

19 Tožeča stranka je 30. septembra 2009, ker v tem času od delegacije ni ničesar izvedela, to ponovno prosila, naj jo obvesti o razvoju položaja. To prošnjo je ponovila v elektronskem sporočilu z dne 27. oktobra 2009, na katero prav tako ni dobila odgovora.

20 Tožeča stranka je 15. februarja 2010 poslala dopis vodji oddelka K5 „Lokalni uslužbenci“ generalnega direktorata „Zunanji odnosi“ Komisije (v nadaljevanju: GD Relex), v katerem je ponovila dejstva, ki jih je navedla v svojem elektronskem sporočilu z dne 5. februarja 2009 (glej zgoraj točko 15) in se sklicevala za različne poznejše izmenjave elektronskih sporočil z delegacijo ter se pritožila zaradi nefleksibilnosti in nepreglednosti ter pomanjkljivega obveščanja te delegacije.

21 V dopisu z dne 4. marca 2010 je vodja oddelka K5 tožeči stranki sporočil, da mu je žal, da delegacija ni odgovorila ne njene prošnje in da potrebuje nekaj časa za pridobitev upoštevnih informacij od te delegacije.

22 Delegacija je z dopisom z dne 18. marca 2010 egiptovske organe, pristojne za priseljevanje in potne liste, prosila za izdajo „movement certificate“ (potrdilo o gibanju) na ime tožeče stranke, ki bi potrjevalo, da je ta egiptovsko ozemlje zapustila leta 2001, in bi bilo namenjeno egiptovskemu zavodu za socialno varnost.

23 Navedeni organi so z dopisom z dne 25. marca 2010 delegaciji odgovorili, da je ta dokument mogoče izdati samo sodnim organom ali zadevni osebi in v drugem primeru samo na zahtevo te osebe.

24 V elektronskem sporočilu z dne 26. marca 2010 je uradnik iz oddelka K5 „Lokalni uslužbenci“ pri GD Relex tožeči stranki med drugim sporočil, da se je pri vzpostavitvi stika z delegacijo izvedelo, da je potrebno, da egiptovski organi, pristojni za priseljevanje in potne liste, izdajo „movement certificate“, ki bi potrjeval, da je leta 2001 zapustila egiptovsko ozemlje, ter da je delegacija že storila vse potrebno, da bi do tega prišlo.

25 Maja 2010 se je mož tožeče stranke v Kairu srečal z vodjem delegacije, ki mu je razložil, da je, da bi bilo mogoče zapreti spis socialne varnosti njegove žene, potrebno, da ta zaprosi za „movement certificate“ pri egiptovskih organih, pristojnih za priseljevanje in potne liste.

26 V elektronskem sporočilu z dne 14. junija 2010 je tožeča stranka delegaciji sporočila, da sta ji pravnik in „upravni svetovalec“ svetovala, naj ne zaprosi za „movement certificate“. Navedla je, da se strinja z njunim mnenjem, v skladu s katerim bi delegacija morala najti rešitev za težavo in bi taka prošnja lahko njej resno škodovala, ker za ta dokument zaprošajo tudi osebe, osumljene storitve kaznivih ravnanj, zlasti da bi dokazale svoj alibi.

27 Tožeča stranka je 13. oktobra 2010 poslala delegaciji elektronsko sporočilo, da bi izvedela za ukrepe, ki jih je ta sprejela za zaprtje njenega spisa socialne varnosti. V tem elektronskem sporočilu je ponovila, da meni, da je rešitev, ki jo predlaga delegacija, to je pridobitev „movement certificate“, neprimerna in nesprejemljiva. Delegacijo je pozvala, naj ji da „jasen in konkreten odgovor“ do srede novembra 2010.

28 Po srečanju predstavnika delegacije in odgovorne osebe egiptovskega zavoda za socialno varnost je 17. oktobra 2010 ta zavod od egiptovskih organov, pristojnih za preseljevanje in potne liste, sam zahteval, naj mu izdajo „movement certificate“ v zvezi s tožečo stranko. Na to prošnjo ni dobil odgovora.

29 Egiptovski pravni svetovalec tožeče stranke je 8. marca 2011 vodji delegacije poslal elektronsko sporočilo, v katerem je zlasti zahteval, naj v roku enega meseca ponudi denarni znesek za mirno rešitev spora v zvezi s spisom socialne varnosti njegove stranke.

30 Vodja delegacije je v dopisu z dne 7. aprila 2011 egiptovskemu pravnemu svetovalcu tožeče stranke sporočil, da se zadeva še vedno preučuje in da bo na njegovo zahtevo odgovoril do 18. aprila 2011.

31 Egiptovski pravni svetovalec tožeče stranke je 17. maja 2011 ponovno pisal vodji delegacije in se pritožil, da ni prejel odgovora na svojo zahtevo in zahteval, naj nanjo odgovori do 3. junija 2011.

32 Vodja delegacije je v dopisu z dne 19. maja 2011 egiptovskemu pravnemu svetovalcu tožeče stranke sporočil, da delegacija ne more sprejeti, da se ji določi rok za odgovor na njegovo zahtevo in da se zadeva še vedno preučuje.

33 Tožeča stranka je 13. junija 2011 pri Evropskem varuhu človekovih pravic vložila pritožbo proti ESZD, v kateri je grajala način, na katerega je delegacija obravnavala težavo v zvezi z njenim spisom socialne varnosti v Egiptu.

34 Novembra 2011 je tožeča stranka egiptovskemu zavodu za socialno varnost posredovala obrazec „estemara 6“, ki ji ga je delegacija oktobra 2011 končno poslala. Vendar je zavod ta obrazec zavrnil z obrazložitvijo, da je bil na njem naveden zgodnejši datum, in sicer oktober 2001.

35 Evropski varuh človekovih pravic je 8. marca 2013 odločil o pritožbi tožeče stranke. Ugotovil je, da je delegacija odgovorna za to, da v določenem roku ni predložila obrazca „estemara 6“ in da je vsa škoda, ki je tožeči stranki nastala pred majem 2010 zaradi neurejenosti njenega statusa socialne varnosti, posledica te nepredložitve in tega, da delegacija po letu 2001 tega položaja ni uredila. Nasprotno pa je menil, da je treba vso škodo, ki je tožeči stranki nastala po maju 2010, pripisati izključno njej, ker pri pristojnih egiptovskih organih ni zaprosila za „movement certificate“.

36 Iz te odločbe je tudi razvidno, da je Evropski varuh človekovih pravic ESZD podal predlog za mirno rešitev spora, ki je bil sestavljen zlasti iz tega, da ta stori vse potrebno za zaprtje spisa socialne varnosti tožeče stranke, potem ko mu bo ta predložila „movement certificate“, da v sistem socialne varnosti vplača preostali znesek, ki je dolgovan za tožečo stranko, vključno z morebitno naloženo globo in da skrbno preuči vsako morebitno z dokazi podkrepljeno zahtevo tožeče stranke za povrnitev škode, ki ji je nastala pred majem 2010.

37 Evropski varuh človekovih pravic je ugotovil, da se ESZD trudi, da bi izpolnil prvi dve točki njegovega predloga za mirno rešitev spora, in je zadevo glede teh dveh vidikov pritožbe zaključil. V zvezi s škodo, ki naj bi tožeči stranki nastala pred majem 2010, je Evropski varuh človekovih pravic ugotovil, da ni navedla nobenega dokaza za njen obstoj, in je ta vidik pritožbe zaključil z ugotovitvijo, da glede tega ni potrebna nobena dodatna preiskava.

38 V elektronskem sporočilu z dne 10. julija 2013 je mož tožeče stranke navedel, da je pred kratkim pridobila „movement certificate“ in je od ESZD zahteval, da organizira sestanek, da bo mogoče „dokončno zapreti spis“. V odgovor na to elektronsko sporočilo je ESZD 16. julija 2013 tožečo stranko povabila, naj to potrdilo pošlje delegaciji. Z elektronskim sporočilom z istega dne je mož tožeče stranke ESZD sporočil, da tožeča stranka predložitev „movement certificate“ pogojuje s sklicem sestanka, na katerem bi se rešilo tudi vprašanje povračila škode, ki ji je nastala. V elektronskem sporočilu z dne 17. septembra 2013 je ESZD tožeči stranki zlasti sporočila, da je Evropski varuh človekovih pravic v svoji odločbi z dne 8. marca 2013 navedel, da ni predložila dokazov za zatrjevano škodo in je ta vidik pritožbe zaključil. ESZD je dodala, da je tožeča stranka upravičena ji predložiti take dokaze, če želi.

39 Tožeča stranka je z dopisom z dne 30. oktobra 2013 ESZD predložila zahtevo za povračilo premoženjske in nepremoženjske škode, ki naj bi ji nastala zaradi domnevno nezakonitega ravnanja delegacije od oktobra 2001, ocenjene na skupni znesek 452.339,18 EUR. V tem dopisu je zlasti pojasnila, da bo „movement certificate“ ESZD predložila, „ko bo [ta] priznala napake, ki jih je storila od leta 2001 do danes in ki povzročajo nepogodbeno odgovornost Unije […] in bo povrnila škodo, ki je zaradi njih nastala“.

40 ESZD je z dopisom z dne 8. januarja 2014 to zahtevo zavrnila z obrazložitvijo, da je zastarala, saj naj bi tožeča stranka za dejstvo, iz katerega izhaja odgovornost, vedela od 13. septembra 2005 (glej zgoraj točko 9).

41 ESZD je na vprašanje v zvezi s tem, postavljeno na obravnavi, navedla, da je bil tistega dne spis socialne varnosti tožeče stranke v Egiptu brez dvoma še vedno odprt.

Postopek in predlogi strank

42 Tožeča stranka je 27. februarja 2014 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

43 Splošno sodišče (šesti senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da bo izvedlo ustni del postopka. Splošno sodišče je v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991 stranki pozvalo, naj pisno odgovorita na nekatera vprašanja, kar sta storili v predpisanem roku.

44 Stranki sta na obravnavi 2. julija 2015 podali ustne navedbe in odgovorili na vprašanja Splošnega sodišča.

45 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— ugotovi nepogodbeno odgovornost ESZD;

— primarno, ESZD naloži plačilo odškodnine za nastalo škodo, ocenjeno na 509.283,88 EUR, ki se lahko v postopku poviša;

— podredno, ESZD naloži plačilo odškodnine za škodo, nastalo od vključno 30. oktobra 2008, ocenjeno na 380.063,81 EUR, ki se lahko v postopku poviša;

— ESZD naloži plačilo stroškov.

46 ESZD Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— primarno, tožbo zavrže kot nedopustno;

— podredno, tožbo zavrne kot neutemeljeno;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

47 Tožeča stranka poleg tega Splošnemu sodišču predlaga, naj ESZD v okviru ukrepov procesnega vodstva naloži, naj predloži dokumente, iz katerih so razvidni ukrepi, ki sta jih delegacija in ESZD sprejeli za rešitev obravnavanega spora.

Pravo

Uvodne ugotovitve

48 V skladu s členom 340, drugi odstavek, PDEU mora Unija v primeru nepogodbene odgovornosti v skladu s splošnimi načeli, ki so skupna pravnim ureditvam držav članic, nadomestiti kakršno koli škodo, ki so jo povzročile njene institucije ali njeni uslužbenci pri opravljanju svojih dolžnosti.

49 V skladu z ustaljeno sodno prakso je nepogodbena odgovornost Unije za nezakonito ravnanje njenih organov v smislu navedene določbe podana ob izpolnitvi vseh pogojev, in sicer nezakonitosti ravnanja, ki se očita instituciji ali organu Unije, resničnosti škode in vzročni zvezi med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo (sodbi z dne 29. septembra 1982, Oleifici Mediterranei/EGS, 26/81, Recueil, EU:C:1982:318, točka 16, in z dne 14. decembra 2005, Beamglow/Parlament in drugi, T-383/00, ZOdl., EU:T:2005:453, točka 95).

50 Ti trije pogoji so kumulativni. Torej neizpolnjevanje enega od njih zadošča za zavrnitev odškodninske tožbe (glej v tem smislu sodbi z dne 15. septembra 1994, KYDEP/Svet in Komisija, C-146/91, Recueil, EU:C:1994:329, točka 81, in z dne 20. februarja 2002, Förde-Reederei/Svet in Komisija, T-170/00, ZOdl., EU:T:2002:34, točka 37).

51 Glede pogoja nezakonitega ravnanja, ki se očita zadevni instituciji ali organu Unije, sodna praksa zahteva, da se dokaže dovolj resna kršitev pravnega pravila, katerega cilj je podeliti pravice posameznikom (sodba z dne 4. julija 2000, Bergaderm in Goupil/Komisija, C-352/98 P, ZOdl., EU:C:2000:361, točka 42). Odločilno merilo, ki dopušča ugotovitev, da je neka kršitev dovolj resna, je to, da je zadevna institucija ali organ Unije očitno in resno prekoračil omejitve, ki veljajo za njegovo diskrecijsko pravico. Če ima ta institucija ali organ le precej omejeno diskrecijsko pravico ali je celo nima, lahko že kršitev prava Unije zadostuje za ugotovitev obstoja dovolj resne kršitve (sodbi z dne 10. decembra 2002, Komisija/Camar in Tico, C-312/00 P, Recueil, EU:C:2002:736, točka 54, in z dne 12. julija 2001, Comafrica in Dole Fresh Fruit Europe/Komisija, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 in T-225/99, ZOdl., EU:T:2001:184, točka 134).

52 Kar zadeva pogoj resničnosti škode, je Unija odgovorna, le če je tožeči stranki dejansko nastala dejanska in gotova škoda (sodba z dne 16. januarja 1996, Candiotte/Svet, T-108/94, ZOdl., EU:T:1996:5, točka 54). Tožeča stranka mora predložiti dokaze tako za obstoj kot tudi za obseg te škode (glej sodbo z dne 16. septembra 1997, Blackspur DIY in drugi/Svet in Komisija, C-362/95 P, ZOdl., EU:C:1997:401, točka 31 in navedena sodna praksa). Pogoj gotove škode je izpolnjen, kadar je škoda neizbežna in predvidljiva z zadostno gotovostjo, tudi če je ni mogoče natančno številčno ovrednotiti (sodba z dne 14. januarja 1987, Zuckerfabrik Bedburg in drugi/Svet in Komisija, 281/84, Recueil, EU:C:1987:3, točka 14, in sklep z dne 14. decembra 2005, Arizona Chemical in drugi/Komisija, T-369/03, ZOdl., EU:T:2005:458, točka 106).

53 Kar zadeva pogoj obstoja vzročne zveze med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo, mora biti navedena škoda dovolj neposredna posledica očitanega ravnanja, to pomeni, da mora biti to ravnanje odločilni vzrok škode, saj ni treba odpraviti vseh škodljivih ali celo oddaljenih posledic nezakonitega položaja (sodba z dne 4. oktobra 1979, Dumortier in drugi/Svet, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 in 45/79, Recueil, EU:C:1979:223, točka 21; glej tudi sodbo z dne 10. maja 2006, Galileo International Technology in drugi/Komisija, T-279/03, ZOdl., EU:T:2006:121, točka 130 in navedena sodna praksa). Tožeča stranka mora predložiti dokaz o obstoju vzročne zveze med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo (glej sodbo z dne 30. septembra 1998, Coldiretti in drugi/Svet in Komisija, T-149/96, ZOdl., EU:T:1998:228, točka 101 in navedena sodna praksa).

54 Poleg tega člen 46, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, ki se v skladu s členom 53, prvi odstavek, navedenega statuta uporablja za postopek pred Splošnim sodiščem, določa:

„Tožbe proti Uniji v zadevah, ki izhajajo iz nepogodbene odgovornosti, zastarajo po petih letih od nastanka kršitve. Zastaralni rok se prekine, če se pri Sodišču vloži tožba ali če je oškodovanec predhodno naslovil svojo zahtevo na pristojno institucijo Unije. V tem primeru je treba postopek sprožiti v dvomesečnem roku, predvidenem v členu 263 [PDEU]; kjer je to primerno, se uporabljajo določbe drugega odstavka člena 265 [PDEU].“

55 Funkcija zastaranja je uskladiti zaščito interesov oškodovane osebe in načelo pravne varnosti. Trajanje zastaralnega roka je bilo torej določeno tako, da se zlasti upošteva čas, ki ga potrebuje domnevno oškodovana stranka, da zbere ustrezne informacije za morebitno tožbo in da preveri dejstva, na katera se je mogoče sklicevati v utemeljitev te tožbe (glej sklep z dne 14. septembra 2005, Ehcon/Komisija, T-140/04, ZOdl., EU:T:2005:321, točka 57 in navedena sodna praksa).

56 Zastaralni rok začne teči, ko so izpolnjeni vsi pogoji, od katerih je odvisna obveznost povračila, in zlasti ko je škoda, ki jo je treba povrniti, konkretizirana (sodba z dne 17. julija 2008, Komisija/Cantina sociale di Dolianova in drugi, C-51/05 P, ZOdl., EU:C:2008:409, točka 54). Kar natančneje zadeva spore, ki izvirajo iz posamičnih aktov, zastaralni rok začne teči, ko ti akti povzročijo škodljive učinke za osebe, ki jih zadevajo (sodba z dne 19. aprila 2007, Holcim (Deutschland)/Komisija, C-282/05 P, ZOdl., EU:C:2007:226, točki 29 in 30, in sklep z dne 1. aprila 2009, Perry/Komisija, T-280/08, EU:T:2009:98, točka 36).

57 Kadar bi žrtev lahko poznala škodni dogodek šele pozneje, bi rok v zvezi z njo lahko začel teči, šele ko bi se s tem lahko seznanila (glej sodbo z dne 13. decembra 2006, É.R. in drugi/Svet in Komisija, T-138/03, ZOdl., EU:T:2006:390, točka 49 in navedena sodna praksa).

58 Pri trajajoči škodi zajema zastaranje v skladu s členom 46 Statuta Sodišča čas več kot pet let pred dejanjem prekinitve, brez vpliva na morebitne pozneje nastale pravice (sklepa z dne 14. decembra 2005, Arizona Chemical in drugi/Komisija, T-369/03, ZOdl., EU:T:2005:458, točka 116, in z dne 10. aprila 2008, 2K-Teint in drugi/Komisija in EIB, T-336/06, EU:T:2008:104, točka 106).

Dopustnost

59 ESZD – ne da bi formalno uveljavljala ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114 Poslovnika z dne 2. maja 1991 – trdi, da obravnavana tožba ni dopustna, ker je na podlagi člena 46 Statuta Sodišča zastarala. ESZD navaja, da se je tožeča stranka lahko z dogodkom, ki je povzročil zatrjevano škodo, seznanila „vsaj s 1. aprilom 2005 in najkasneje 6. marca 2007“, to je več kot pet let pred vložitvijo predhodnega odškodninskega zahtevka 30. oktobra 2013. ESZD je na obravnavi v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča navedla, da so bili trije kumulativni pogoji, na podlagi katerih lahko tožeča stranka vsekakor zahteva odškodnino za zatrjevano škodo, izpolnjeni najkasneje februarja 2008.

60 ESZD meni, da tožeča stranka ne more navajati argumenta, da je zatrjevano nezakonito delovanje trajalo do tega dne in ji povzročalo trajajočo in vsak dan ponovno nastalo škodo. Poudarja, da v skladu s sodno prakso pogoji, od katerih je odvisna obveznost povračila škode, ki so določeni v členu 349, drugi odstavek, PDEU, in torej pravila zastaranja, ki urejajo tožbe za povračilo navedene škode, lahko temeljijo le na strogo objektivnih merilih. Argumentacija tožeče stranke pa naj bi temeljila na njenem „subjektivnem zaznavanju“, v skladu s katerim naj bi vsi dogodki, povezani z njenim poklicnim in zasebnim življenjem, do katerih je prišlo po letu 2001, bili posledica prvotne opustitve delegacije, da predloži obrazec „estemara 6“ na njeno ime. ESZD meni, da je zastaralni rok začel teči od trenutka, ko je „nezaprtje spisa tožeče stranke pri zavodu za socialno varnost dejansko in objektivno povzročilo škodo s tem, da ji je preprečilo sprejemanje ponudb potencialnih delodajalcev“.

61 Tožeča stranka izpodbija razlog za nedopustnost, ki ga uveljavlja ESZD.

62 Tožeča stranka primarno navaja, da je zatrjevano nezakonito ravnanje delegacije trajalo od oktobra 2001 in ji od takrat povzročalo trajajočo in rastočo škodo. V skladu z ustaljeno sodno prakso pa naj bi, kadar ima škoda tako trajajočo naravo, zastaralni rok začel teči šele od dneva „celotne konkretizacije“ navedene škode. Torej naj ne bi zanjo veljal nikakršen zastaralni rok.

63 Podrejeno tožeča stranka – ki ponavlja, da ima zatrjevana škoda trajajočo naravo, in trdi, da je ESZD predhodni odškodninski zahtevek, ki naj bi pomenil akt, s katerim se zastaranje pretrga, predložila 30. oktobra 2013 – trdi, da zadevna tožba ne more biti zastarana za škodo, nastalo po 30. oktobru 2008.

64 Tožeča stranka delegaciji in ESZD očita predvsem, na eni strani, da obrazca „estemara 6“ nista predložili v sedmih dneh po njeni odpovedi oktobra 2001 in, na drugi strani, da kasneje nista uredili njenega položaja v odnosu do egiptovskega zavoda za socialno zavarovanje ter da nista odgovorili na njene prošnje. V tem kontekstu se sklicuje na kršitev, prvič, načela dobrega upravljanja, drugič, načela razumnega roka in, tretjič, na kršitev veljavnega egiptovskega prava.

65 Tožeča stranka delegaciji in ESZD očita tudi, da sta poskušali brez njene privolitve in celo brez, da bi jo predhodno obvestili, pridobiti „movement certificate“ z njo v zvezi. Glede tega se sklicuje na kršitev pravice do spoštovanja zasebnega življenja.

66 Tožeča stranka trdi, da ji je zaradi teh zatrjevanih ravnanj delegacije in ESZD nastala tako premoženjska kot tudi nepremoženjska škoda.

67 Prva premoženjska škoda, ki jo uveljavlja, zadeva upravne stroške in stroške odvetnika, ki so ji nastali zaradi različnih ravnanj, zlasti upravnih, ki jih je opravila v Belgiji in Egiptu, ocenjene v skupnem znesku 5.200 EUR. V bistvu navaja, da je, ker se zaradi domnevno nezakonitega ravnanja delegacije in ESZD ni mogla vrniti živeti in delati v Egipt, morala v Belgiji vsako leto pri pristojnih organih opraviti „dolg upravni maraton“, da je dobila dovoljenji za delo in prebivanje ter nazadnje belgijsko državljanstvo.

68 Druga premoženjska škoda, ki jo uveljavlja tožeča stranka, se nanaša na stroške nastanitve, ki so ji nastali v Belgiji od 1. januarja 2004. Predlaga povračilo najemnin, ki jih je plačala za najem dveh stanovanj, v katerih je zaporedoma živela od tega dne do 31. januarja 2008, stroškov nakupa pohištva za drugega od teh stanovanj in obresti, dolgovanih zaradi posojila, najetega julija 2007 za nakup stanovanja v Belgiji, v katerega se je preselila 1. februarja 2008.

69 Tretja premoženjska škoda, ki jo uveljavlja tožeča stranka, zadeva izgubo možnosti, ki ji je nastala, da bi se od 1. januarja 2004 vrnila delati v Egipt in da bi tam imela poklicno kariero, ki bi bila bolj prestižna, bolj dinamična, finančno bolj zanimiva in bi ji ponujala boljše perspektive kot kariera v Belgiji.

70 Četrta premoženjska škoda, ki jo uveljavlja tožeča stranka, se nanaša na znižani znesek starostne pokojnine, do katere je lahko upravičena v Belgiji. Trdi, da zaradi nezakonitega ravnanja delegacije in ESZD ne bo mogla doseči minimalnega števila let, potrebnih za pridobitev starostne pokojnine v Egiptu, in da je pokojninska doba, ki jo bo lahko dopolnila v Belgiji, prekratka, da bi ji omogočila izplačilo celotne starostne pokojnine.

71 Peta premoženjska škoda, ki jo uveljavlja tožeča stranka, zadeva potne stroške za potovanje v Egipt, da bi se tam med iskanjem zaposlitve srečala s potencialnimi delodajalci in da bi obiskala svojo družino in svoje prijatelje. Te stroške ocenjuje na 8.000 EUR na podlagi dveh potovanj na leto in povprečne cene povratne letalske karte 400 EUR.

72 V zvezi z zatrjevano nepremoženjsko škodo tožeča stranka na prvem mestu trdi, da je bila zaradi domnevno nezakonitih ravnanj delegacije in ESZD pod stresom in v strahu, zaradi česar ima prebavne težave, kožne reakcije in hudo depresijo. Na drugem mestu navaja, da trpi zaradi ločitve od svoje družine in svojih prijateljev.

73 Tožeča stranka trdi, da so različne premoženjske in nepremoženjske škode, navedene zgoraj v točkah od 67 do 72, neposredna posledica tega, da delegacija in ESZD nista predložili obrazca „estemara 6“ na njeno ime in da kasneje nista uredili njenega položaja v zvezi s tem. Glede zatrjevanega nezakonitega ravnanja zaradi poskusov delegacije, da bi brez njene predhodne privolitve pridobila „movement certificate“ v zvezi z njo, je tožeča stranka v odgovor na pisno vprašanje Splošnega sodišča pojasnila, da je zaradi tega utrpela „stres in stanje posebne napetosti, ki sta prispevala k povečanju nepremoženjske škode, nastale od leta 2004“.

74 Brez poseganja v vprašanje, ali so ravnanja, očitana delegaciji in ESZD, taka, da lahko povzročajo nepogodbeno odgovornost Unije, in ali je pogoj glede obstoja vzročne zveze v vseh primerih izpolnjen, je treba določiti točen čas, v katerem so zatrjevani škodljivi učinki tožeči stranki dejansko nastali. Za to je treba drugo za drugo preučiti različne premoženjske in nepremoženjske škode, povračilo katerih zahteva ta stranka.

75 Najprej je treba navesti, da med strankama ni sporno, da je delegacija na podlagi veljavnega egiptovskega prava obveznost izpolniti in predložiti obrazec „estemara 6“ v zvezi s tožečo stranko imela od oktobra 2001, da pa tega ni storila. Iz spisa je razvidno, da se je tožeča stranka, ki je takrat bila v Belgiji, s to opustitvijo seznanila šele 13. septembra 2005, in to popolnoma po naključju (glej zgoraj točko 9). Res je, da je z elektronskima sporočiloma z dne 3. februarja 2005 (glej zgoraj točko 5) in 11. avgusta 2005 (glej zgoraj točko 8) od delegacije že zahtevala, naj ji v Belgijo pošlje njen izvod tega obrazca. Vendar je v tem času popolnoma v dobri veri verjela, da je ta izvod v njenem osebnem spisu pri delegaciji, in ni vedela, da ta delegacija navedenega obrazca zares sploh ni izpolnila. Torej je treba na podlagi sodne prakse, navedene zgoraj v točki 65, ugotoviti, da zastaralni rok nikakor ni mogel začeti teči pred 13. septembrom 2005 in zlasti ne oktobra 2001.

76 Ugotoviti je treba, da vse premoženjske in nepremoženjske škode, ki jih uveljavlja tožeča stranka, izvirajo iz iste okoliščine, in sicer iz dejstva, da zaradi tega, ker delegacija ni predložila obrazca „estemara 6“ na njeno ime, ni mogla poiskati nove zaposlitve v Egiptu in se tam ponovno naseliti.

77 Po navedbah tožeče stranke je zaradi tega:

— morala podaljšati svoja delovna dovoljenja in dovoljenja za prebivanje v Belgiji, preden je lahko zaprosila za Belgijsko državljanstvo, in uporabiti storitve belgijskega in egiptovskega odvetnika (prva zatrjevana premoženjska škoda);

— morala še naprej plačevati stroške nastanitve v Belgiji (druga zatrjevana premoženjska škoda);

— ni mogla imeti poklicne kariere v Egiptu (tretja zatrjevana premoženjska škoda);

— ne bo mogla uveljavljati svoje pravice do pokojnine v Egiptu niti prejemati celotne starostne pokojnine v Belgiji (četrta zatrjevana premoženjska škoda);

— morala dvakrat letno plačati potne stroške, zlasti da je obiskala svojo družino in svoje prijatelje v Egiptu (peta zatrjevana premoženjska škoda);

— je pod stresom in v strahu ter trpi zaradi ločitve od svoje družine in svojih prijateljev.

78 Tožeča stranka na več mestih v svojih pisanjih trdi, da je bila zatrjevana škoda od oktobra 2001 trajajoča, saj je opustitev delegacije, da predloži obrazec „estemara 6“ na njeno ime, trajala od tega dne. Ko pa navedeno škodo podrobneje opisuje, kot čas njenega začetka omenja 1. januar 2004.

79 V zvezi s tem je treba najprej navesti, da je iz listin iz spisa razvidno, da je tožeča stranka v začetku leta 2005 začela opravljati razgovore, da bi našla zaposlitev v Egiptu in je prvič izgubila priložnost za zaposlitev v tej državi, ker v njenem spisu socialne varnosti ni bilo obrazca „estemara 6“ na njeno ime (glej zgoraj točki 5 in 8). Tožeča stranka tako nikakor ne more zahtevati odškodnine za obdobje od 1. januarja 2004.

80 Nato je treba – ne da bi se v tej fazi poseglo v to, ali je treba za škode, ki jih zatrjuje tožeča stranka, plačati odškodnino – ugotoviti, da so samo nekatere od teh škod lahko trajajoče.

81 Glede tega je treba navesti, da je iz sodne prakse razvidno, da je treba šteti, da je trajajoča škoda škoda, ki ponovno nastaja v zaporednih časovnih obdobjih in se s tekom časa povečuje (glej v tem smislu sklep z dne 4. septembra 2009, Inalca in Cremonini/Komisija, T-174/06, EU:T:2009:306, točka 57).

82 V okvir te opredelitve ne more spadati premoženjska škoda zaradi upravnih stroškov in stroškov odvetnika, ki so tožeči stranki nastali v Belgiji za podaljšanje njenega dovoljenja za prebivanje in dovoljenja za delo ter za pridobitev belgijskega državljanstva. Ti stroški, čeprav so od leta 2005 do avgusta 2008 večkrat nastali, so bili namreč trenutni, saj so dejansko nastali na dan oprave vsakega od upravnih postopkov in se njihovi zneski s pretekom časa niso povečevali.

83 Ta del prve zatrjevane premoženjske škode je torej za tožečo stranko nazadnje nastal avgusta 2008, to je več kot pet let pred njenim predhodnim odškodninskim zahtevkom z dne 30. oktobra 2013 in vložitvijo obravnavane odškodninske tožbe. Zato je treba skleniti, da je ta tožba v zvezi z navedenim delom zastarala.

84 Kar pa zadeva stroške odvetnika, ki naj bi tožeči stranki domnevno nastali v Egiptu in ki prav tako spadajo v prvo zatrjevano premoženjsko škodo ter ki so po naravi prav tako trenutni, zadošča navesti, da ta stranka ni natančno opredelila dneva, na katerega so se konkretizirali. Poleg tega ni predložila nobenega dokaza, ki bi lahko dokazal njihov dejanski obstoj in obseg.

85 Iz tega sledi, da je treba zahtevo za povrnitev prve zatrjevane premoženjske škode v celoti zavrniti.

86 Prav tako za trajajočo ni mogoče opredeliti škode, ki zadeva potne stroške, ki naj bi tožeči stranki domnevno nastali za potovanja v Egipt. Taki stroški namreč po naravi dejansko nastanejo na datum posameznega od zadevnih potovanj in se s potekom časa ne povečujejo.

87 Tožeča stranka v obravnavani zadevi ne opredeljuje natančno, na kateri dan so ji potni stroški nastali. Mogoče pa je domnevati, da se nanašajo na leta od 2004 do 2013, na podlagi česar je mogoče skleniti, da je obravnavana tožba zastarala za potne stroške, nastale pred letom 2009. Poleg tega pa nikakor ni predložila nobenega dokaza za resničnost in višino zatrjevanih potnih stroškov.

88 Zato je treba zahtevo za povrnitev pete zatrjevane premoženjske škode v celoti zavrniti.

89 Nasprotno pa tri druge zatrjevane premoženjske škode lahko imajo trajajočo naravo.

90 Glede tega je treba navesti, da je iz spisa pravno zadostno razvidno, da se je tožeča stranka želela vrniti živeti in delati v Egipt od začetka leta 2005, vendar da v tej državi nikoli ni mogla ponovno dobiti zaposlitve zaradi trajajoče opustitve delegacije, da predloži obrazec „estemara 6“ na njeno ime, ter da je bila zaradi tega prisiljena še naprej živeti in delati v Belgiji. V zvezi s to zadnjo točko je treba najprej poudariti, da v nasprotju s tem, kar ESZD trdi na več mestih v svojih pisanjih, odločitev tožeče stranke, da od leta 2005 ostane v Belgiji, ni bila posledica njene osebne in svobodne odločitve, temveč, če se uporabi njen izraz, „blokade njenega upravnega položaja v Egiptu“. Dejstvo, da se je par let kasneje odločila dokončno ostati v Belgiji in pridobiti belgijsko državljanstvo, je predvsem mogoče pojasniti z občutkom nemoči zaradi neodzivnosti delegacije na več njenih prošenj za predložitev obrazca „estemara 6“ na njeno ime in z njeno željo, da kot je le mogoče omeji obseg škode, za katero je ocenila, da ji bo nastala.

91 Zato je vsekakor mogoče šteti, da imajo trajajočo naravo stroški nastanitve v Belgiji, ki so tožeči stranki nastajali od začetka leta 2005, saj bi, če bi se lahko takrat vrnila živeti in delati v Egipt, živela v stanovanju, ki ga je kupila v Kairu (glej zgoraj točko 4).

92 Kar zadeva izgubljeno priložnost tožeče stranke, da bi imela v Egiptu bolj zanimivo in bolje plačano kariero kot je ta, ki jo ima v Belgiji, in domnevne posledice te izgube priložnosti za pravico do pokojnine, gre prav tako za škodi, ki imata, če sta nastali, trajajočo in progresivno naravo, saj sta povezani z nemožnostjo tožeče stranke vrniti se delati v Egipt od leta 2005.

93 Nazadnje, kar zadeva nepremoženjsko škodo, ki jo uveljavlja tožeča stranka, je treba – če je zadostno utemeljena – ugotoviti, da ta škoda po naravi ni nastala v trenutku, temveč da je ponovno nastajala vsak dan v celotnem obdobju, v katerem se ni mogla vrniti živeti in delati v Egipt.

94 ESZD ne more trditi, da argumentacija tožeče stranke v zvezi z trajajočo naravo zatrjevanih škod temelji na njenem „subjektivnem zaznavanju“, v skladu s katerim naj bi vsi dogodki, povezani z njenim poklicnim in zasebnim življenjem, do katerih je prišlo po letu 2001, bili posledica prvotne opustitve delegacije, da predloži obrazec „estemara 6“. Navedena argumentacija namreč ne temelji zgolj na subjektivni oceni tožeče stranke, temveč na številnih objektivnih in konkretnih elementih, navedenih v spisu, iz katerih je zlasti razvidno, da je tožeča stranka bila v začetku leta 2005 trdno odločena, da se vrne živeti in delati v svojo rojstno državo, v kateri ima stanovanje in v kateri živijo njena družina in njeni prijatelji, ter da je v letih 2005, 2006 in 2007 izgubila dejanske priložnosti za zaposlitev v Egiptu, ker v njenem spisu socialne varnosti ni bilo obrazca „estemara 6“ na njeno ime. Iz spisa je razvidno tudi, da je kljub več prošnjam za ureditev položaja, ki jih je tožeča stranka podala od februarja 2005, delegacija šele več kot pet let pozneje in to predvsem v svojem lastnem interesu (glej spodaj točko 119) v obravnavani zadevi sprejela prvi konkretni ukrep s tem, da je poskusila pridobiti „movement certificate“ v zvezi s tožečo stranko, in da je tožeča stranka zaradi tega zapletenega položaja pod stresom in v strahu, ki ji povzročata tako fizične kot tudi psihične probleme, od katerih so nekateri ob vložitvi obravnavane tožbe še trajali.

95 Poleg tega ESZD ne upošteva, kaj točno očita tožeča stranka. Ta delegaciji ne očita toliko, da oktobra 2001 ni predložila obrazca „estemara 6“ na njeno ime, kot to, da kasneje zavestno ni uredila njenega položaja kljub stalno ponavljajočim se prošnjam za to od februarja 2005. Meni, da so zaradi trajanja tega domnevno nezakonitega ravnanja zatrjevani škodljivi učinki ponovno nastajali v zaporednih časovnih obdobjih in se povečevali.

96 Glede posledic ugotovitve, da so druga, tretja in četrta zatrjevana premoženjska škoda ter zatrjevana nepremoženjska škoda trajajoče, je treba navesti, da glavne trditve tožeče stranke – da proti njej v obravnavani zadevi ni mogoče uveljavljati nobenega zastaralnega roka, ker domnevno nezakonito ravnanje delegacije in ESZD ter škodljivi učinki, ki iz njega izhajajo, še trajajo – sodna praksa, navedena zgoraj v točki 58, ne potrjuje. Poleg tega je tožeča stranka v odgovor na pisno vprašanje Splošnega sodišča in tudi na obravnavi izrecno priznala, da njena trditev temelji na napačni razlagi te sodne prakse, ter navedla, da od navedene predpostavke odstopa in ohranja zgolj trditev, navedeno podredno.

97 V skladu s to podredno navedeno trditvijo in glede na dejstvo, da je tožeča stranka predhodni odškodninski zahtevek na ESZD naslovila 30. oktobra 2013, je treba ugotoviti, da je obravnavana tožba dopustna v delu,v katerem se nanaša na povrnitev škode za drugo, tretjo in četrto zatrjevano premoženjsko škodo ter za zatrjevano nepremoženjsko škodo v delu, v katerem so te škode nastale po 30. oktobru 2008. V ostalem jo je treba zavreči kot nedopustno.

Utemeljenost

Domnevna nezakonita ravnanja

98 Na prvem mestu tožeča stranka ESZD in delegaciji v bistvu očita, da nista predložili obrazca „estemara 6“ na njeno ime v sedmih dneh po njeni odpovedi zaposlitve oktobra 2001 in da kasneje nista uredili njenega položaja v odnosu do egiptovskega zavoda za socialno varnost kljub več njenim prošnjam za to. Na drugem mestu jima očita, da sta poskušali brez njene privolitve in celo brez njene predhodne obvestitve pridobiti „movement certificate“ v zvezi z njo.

– Opustitev predložitve obrazca „estemara 6“ na ime tožeče stranke in kasnejše ureditve njenega položaja

99 V zvezi s prvim nezakonitim ravnanjem se tožeča stranka sklicuje na kršitev, prvič, načela dobrega upravljanja, drugič, načela razumnega roka in, tretjič, veljavnega egiptovskega prava.

100 Na prvem mestu, kar zadeva domnevno kršitev načela dobrega upravljanja, tožeča stranka trdi, da delegacija in ESZD v nasprotju s členom 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah njenega položaja nikoli nista obravnavali nepristransko in pošteno. Navaja, da več let od delegacije na svoje številne prošnje ni dobila nobenega konkretnega odgovora in da je torej delegacija namenoma in neupravičeno zapostavljala njen primer. Trdi tudi, da ESZD ni skrbno izvedla odločbe Evropskega varuha človekovih pravic z dne 8. marca 2013.

101 ESZD zanika, da je bila popolnoma nedejavna in da je do tožeče stranke ravnala nespoštljivo in nepošteno, ter trdi, da je odgovorila na številne od njenih prošenj in se je trudila rešiti zadevni problem. Prav tako zanika, da ni delovala na podlagi odločbe Evropskega varuha človekovih pravic z dne 8. marca 2013, in zlasti navaja, da je tožečo stranko večkrat prosila, naj ji predloži „movement certificate“, česar pa ta ni hotela storiti.

102 Na drugem mestu tožeča stranka trdi, da sta delegacija in ESZD kršili načelo razumnega roka s tem, da do tega dne še nista uredili njenega položaja v zvezi z egiptovsko socialno varnostjo, čeprav je prvo od njiju od začetka leta 2005 prosila, naj ji čim hitreje posreduje obrazec „estemara 6“, je to prošnjo večkrat ponovila po telefonu, pošti in elektronski pošti, je leta 2010 navezala stik z GD Relex in je Evropski varuh človekovih pravic izdal odločbo o nezakonitem ravnanju ESZD in škodi, ki je zaradi tega ravnanja nastala.

103 ESZD trdi, da je tožeča stranka v stik z delegacijo stopila šele februarja 2005 in da so izmenjave korespondence med njima postale pogostejše šele od leta 2007. Trdi, da če položaj tožeče stranke še vedno ni urejen, je to zato, ker ji ta že od leta 2010 noče predložiti „movement certificate“. Dolgo trajanje položaja, na katerem temelji obravnavana tožba, naj bi bilo torej vsaj delno mogoče pripisati tožeči stranki. Predvsem naj bi, kot naj bi bilo razvidno tudi iz odločbe Evropskega varuha človekovih pravic z dne 8. marca 2013, škodo, ki je tožeči stranki nastala po maju 2010, bilo mogoče pripisati zgolj tožeči stranki, ki je zavrnila sodelovanje z delegacijo.

104 Na tretjem mestu tožeča stranka trdi, da je delegacija kršila veljavno egiptovsko pravo s tem, da ni predložila obrazca „estemara 6“ na njeno ime v sedmih dneh po prenehanju njene pogodbe o zaposlitvi. Trdi, da le delegacija lahko odpravi to kršitev. Vendar naj delegacija od leta 2005 ne bi hotela urediti njenega položaja izključno iz finančnih razlogov, saj naj take ureditve ne bi bilo mogoče doseči retroaktivno, temveč zgolj od dneva predložitve navedenega obrazca, kar bi pomenilo plačilo prispevkov za socialno varnost do tega dne.

105 ESZD priznava, da obrazca „estemara 6“ ni izdala v predpisanem roku, vendar ponavlja, da je poskusila rešiti problem, vendar tožeča stranka pri tem ni sodelovala, saj ni hotela zaprositi za „movement certificate“. Meni, da ne bi bilo pravilno zapreti spisa socialne varnosti tožeče stranke tako, kot da bi do tega dne delala pri delegaciji. Dodaja, da je delegacija nazadnje uporabila storitve odvetnika, ki je poslal navedeni obrazec na zadnji naslov tožeče stranke v Egiptu in pismo egiptovskemu zavodu za socialno varnost, ki pa naj nanj ne bi nikoli odgovoril.

106 Na prvem mestu je treba preučiti zatrjevano kršitev veljavnega egiptovskega prava.

107 V zvezi s tem je treba navesti, da med strankama ni sporno, da bi delegacija na podlagi tega prava morala v sedmih dneh po prenehanju pogodbe o zaposlitve, ki jo je povezovala s tožečo stranko, izpolniti obrazec „estemara 6“ na ime tožeče stranke in ga predložiti egiptovskemu zavodu za socialno varnost, vendar tega ni storila. Kot je ESZD navedla na obravnavi, celo izgleda, da položaj tožeče stranke glede tega na dan obravnave še vedno ni bil urejen (glej zgoraj točko 41).

108 Vendar je treba ugotoviti, kot je tožeča stranka poleg tega priznala na obravnavi, da taka kršitev nacionalne ureditve tretje države ne more pomeniti take kršitve prava Unije, ki bi povzročila njeno nepogodbeno odgovornost. Bilo je namreč presojeno, da opustitve institucij Unije lahko povzročijo odgovornost Unije zgolj, kadar so te institucije kršile pravno obveznost ravnanja, ki izhaja iz določbe prava Unije (zgoraj v točki 50 navedena sodba KYDEP/Svet in Komisija, EU:C:1994:329, točka 58, in sodba z dne 13. novembra 2008, SPM/Svet in Komisija, T-128/05, EU:T:2008:494, točka 128).

109 Nasprotno pa je nepogodbena odgovornost Unije lahko podana, kadar kršitev nacionalne ureditve tretje države hkrati pomeni kršitev prava Unije, zlasti splošnega načela prava Unije. Tako je treba v obravnavani zadevi kršitev veljavnega egiptovskega prava, ki jo ESZD priznava, presojati ne samostojno, temveč v kontekstu tožbenih razlogov v zvezi s kršitvijo načel, prvič, dobrega upravljanja in, drugič, razumnega roka.

110 Na drugem mestu je treba skupaj preučiti tožbena razloga, ki se nanašata na kršitev načel, prvič, dobrega upravljanja in, drugič, razumnega roka.

111 V zvezi s tem je treba navesti, da člen 41 Listine o temeljnih pravicah, naslovljen „Pravica do dobrega upravljanja“, v odstavku 1 določa, da ima vsakdo pravico, da institucije in organi Unije njegove zadeve obravnavajo nepristransko, pravično in v razumnem roku. Člen 41(3) navedene listine ponavlja načelo, zagotovljeno v členu 340, drugi odstavek, PDEU, da ima vsakdo pravico, da Unija v skladu s splošnimi načeli, ki so skupna pravnim ureditvam držav članic, nadomesti kakršno koli škodo, ki so jo povzročile njene institucije ali njeni uslužbenci pri opravljanju svojih dolžnosti.

112 V pojasnilih k Listini o temeljnih pravicah je navedeno, da člen 41 temelji na obstoju Unije kot skupnosti prava, katere značilnosti so se razvile v okviru sodne prakse, ki je med drugim utemeljila dobro upravljanje kot splošno pravno načelo.

113 Načelo dobrega upravljanja je treba, kadar pomeni izraz specifične pravice, kot je pravica, da se zadeve obravnavajo nepristransko, pravično in v razumnem roku v smislu člena 41 Listine o temeljnih pravicah, šteti za pravilo prava Unije, ki podeljuje pravice posameznikom (glej v zvezi z obveznostjo skrbnosti, ki je del načela dobrega upravljanja in pristojno institucijo zavezuje, da skrbno in nepristransko preuči vse upoštevne elemente obravnavanega primera, sodbo z dne 16. decembra 2008, Masdar (UK)/Komisija, C-47/07 P, ZOdl., EU:C:2008:726, točka 91 in navedena sodna praksa; v tem smislu glej tudi sodbo z dne 4. oktobra 2006, Tillack/Komisija, T-193/04, ZOdl., EU:T:2006:292, točka 127, in zgoraj v točki 108 navedeno sodbo SPM/Svet in Komisija, EU:T:2008:494, točka 127).

114 Poleg tega je treba ugotoviti, da institucije, organi in subjekti Unije nimajo diskrecijske pravice v zvezi s tem, kako v konkretnem primeru spoštujejo načelo dobrega upravljanja, ki je uveljavljano v obravnavani zadevi. Zato ugotovitev, da sta delegacija in ESZD kršili to načelo, zadošča za ugotovitev obstoja dovolj resne kršitve v smislu sodne prakse, navedene zgoraj v točki 51.

115 Ugotoviti pa je treba, da je ESZD na obravnavi priznala, da je v obravnavani zadevi prišlo do kršitve načela dobrega upravljanja v smislu člena 41 Listine o temeljnih pravicah in zlasti načela razumnega roka.

116 Elementi spisa in potek dogodkov, kot je opisan zgoraj v točkah od 1 do 41, vsekakor dokazujejo obstoj take kršitve. Delegacija, ki jo je nasledila ESZD, je izkazala popolnoma neprimeren odnos do tožeče stranke, ki je bila poleg tega pri njej zaposlena več kot deset let, saj je poleg tega, da oktobra 2001 ni izpolnila in egiptovskemu zavodu za socialno varnost ni predložila obrazca „estemara 6“ na ime tožeče stranke, prvi konkretni ukrep v odgovor na prošnjo z dne 3. februarja 2005 (glej zgoraj točko 5), kasneje večkrat ponovljeno (glej zgoraj točke 8, 11, 13, 15, 17, 19 in 20), sprejela šele 18. marca 2010. Poskusila je namreč pridobiti „movement certificate“ na ime tožeče stranke (glej zgoraj točko 22). Do tega dne delegacija na prošnje tožeče stranke ni ukrepala in ni odgovorila ali pa je dajala zgolj izogibajoče odgovore, da potrebuje še nekoliko več časa za iskanje rešitve problema. ESZD, ki so ji bila v zvezi s tem na obravnavi postavljena vprašanja, ni mogla navesti nobene razlage za to neodzivanje delegacije na vsekakor legitimne prošnje tožeče stranke.

117 ESZD kasnejše neureditve položaja tožeče stranke ne more upravičevati s tem, da ta ni hotela zaprositi za izdajo „movement certificate“ in ji ga posredovati, kot jo je delegacija od srede leta 2010 večkrat prosila.

118 Kot je namreč tožeča stranka poudarila v svojih pisanjih in na obravnavi, nikakor ni dokazano, da bi bila predložitev „movement certificate“, ki bi potrjeval, da je egiptovsko ozemlje zapustila oktobra 2001, nujna za ureditev položaja tožeče stranke na področju socialne varnosti. Zato je glede na osebne razloge, ki jih navaja tožeča stranka, in na to, da ESZD ni bila pripravljena resno preučiti možnosti, da ji plača odškodnino, razumljivo, da je bila tožeča stranka zadržana do pridobitve takega potrdila. Glede tega je treba navesti, da „movement certificate“ ni nedolžen dokument, čeprav ni dokazano, da se uporablja ne le predvsem, ampak zgolj v okviru kazenskih postopkov.

119 V resnici, kot se je jasno izkazalo na obravnavi, sta delegacija in ESZD navedeni „movement certificate“ želeli pridobiti predvsem v svojem lastnem interesu, da bi bilo spis socialne varnosti tožeče stranke mogoče zapreti retroaktivno od oktobra 2001. Kot med strankama ni sporno, bi delegacija lahko kadarkoli izpolnila obrazec „estemara 6“, na katerem bi bil naveden datum dejanske predložitve tega obrazca egiptovskemu zavodu za socialno varnost, vendar bi v tem primeru morala plačati zapadle zneske prispevkov za socialno varnost do tega datuma. Glede tega je treba navesti, da je obrazec „estemara 6“, ki ga je delegacija tožeči stranki nazadnje posredovala oktobra 2011, ta zavod zavrnil z obrazložitvijo, da je bil na njem naveden zgodnejši datum, in sicer oktober 2001 (glej zgoraj točko 34).

120 Iz zgornjih navedb je razvidno, da sta delegacija in ESZD s tem, da nista predložili obrazca „estemara 6“ na ime tožeče stranke v roku, določenem v veljavnem egiptovskem pravu, in da kasneje nista uredili njenega položaja, storili nezakonito ravnanje, ki povzroča nepogodbeno odgovornost Unije.

– Poskus delegacije pridobiti „movement certificate“

121 Tožeča stranka trdi, da je delegacija kršila njeno pravico so spoštovanja zasebnega življenja s tem, da je leta 2010 – na da bi jo o tem obvestila in *a fortiori* brez njene privolitve – stopila v stik z egiptovskimi organi, pristojnimi za priseljevanje in potne liste, da bi pridobila „movement certificate“.

122 ESZD zanika, da je kršila pravico tožeče stranke do spoštovanja zasebnega življenja. Navaja zlasti, da je delegacija poskusila pridobiti „movement certificate“ na podlagi informacij, ki jih je dobila od egiptovskega zavoda za socialno varnost, popolnoma v dobri veri in s ciljem, da uredi položaj tožeče stranke.

123 V zvezi s tem zadošča navesti, da tožeča stranka nikakor ni dokazala, kako bi poskusi delegacije pridobiti „movement certificate“ v zvezi z njo – ki bi zgolj potrjeval, da je oktobra 2001 zapustila egiptovsko ozemlje – posegli v njeno zasebno življenje. Kot je navedla ESZD, ne da bi ji tožeča stranka glede tega nasprotovala, ji je informacijo, uradno potrditev katere je delegacija poskusila s tem pridobiti, tožeča stranka sporočila ob svoji odpovedi pogodbe o zaposlitvi in tako ni imela nikakršne zasebne narave.

124 Tako ni mogoče ugotoviti, da poskusi delegacije pridobiti „movement certificate“ v zvezi s tožečo stranko pomenijo nezakonito ravnanje, ki lahko povzroči nepogodbeno odgovornost Unije.

Zatrjevane škode in vzročna zveza

125 Iz zgoraj navedenih točk od 106 do 120 je razvidno, da sta delegacija in v nadaljevanju ESZD storili nezakonito ravnanje, ki lahko povzroči nepogodbeno odgovornost Unije s tem, da v nasprotju z načeloma dobrega opravljanja in razumnega roka nista predložili obrazca „estemara 6“ na ime tožeče stranke v roku, predpisanim z veljavnim egiptovskim pravom, in da kasneje nista uredili njenega položaja glede tega. Poleg tega je iz zgoraj navedenih točk od 89 do 97 razvidno, da je obravnavana tožba dopustna glede povračila druge, tretje in četrte zatrjevane premoženjske škode ter zatrjevane nepremoženjske škode v delu, v katerem so te škode nastale po 30. oktobru 2008.

126 Tako je treba preučiti, ali so te škode dejanske in gotove ter če so, ali obstaja vzročna zveza med ugotovljeno nezakonitostjo in navedenimi škodami.

– Druga zatrjevana premoženjska škoda

127 Tožeča stranka predvsem zahteva povrnitev stroškov nastanitve, ki so ji nastali v Belgiji od leta 2004, ocenjenih na skupni znesek 133.493,88 EUR. Trdi, da bi se, če bi delegacija predložila obrazec „estemara 6“, lahko vrnila živeti in delati v Egipt od konca leta 2003 ter bi bila zastonj nastanjena pri svoji družini, dokler ne bi leta 2004 prevzela stanovanja, ki ga je kupila v Kairu. Ker je morala zaradi nezakonitega ravnanja delegacije in ESZD še naprej živeti v Belgiji, zahteva vračilo najemnin, ki jih je plačala za najem dveh stanovanj, v katerih je zaporedoma prebivala od 1. januarja 2004 do 31. januarja 2008, to je znesek 40.950 EUR, pri čemer pojasnjuje, da je julija 2007 v tej državi kupila stanovanje, v katerem se je lahko nastanila 1. februarja 2008. Prav tako zahteva vračilo zneska 4.438 EUR, ki ustreza stroškom nakupa pohištva za drugo stanovanje, najeto v Bruslju (Belgija). Nazadnje trdi, da bi tem zneskom moral biti dodan znesek obresti, dolgovanih od 1. julija 2007 iz naslova posojila, najetega za nakup njenega stanovanja v Belgiji, in sicer 88.105,88 EUR.

128 Podredno tožeča stranka zahteva povračilo obresti, dolgovanih od 30. oktobra 2008 iz naslova posojila iz točke 127 zgoraj, in sicer znesek 78.623,81 EUR.

129 ESZD izpodbija obstoj neposredne vzročne zveze med nezakonitim ravnanjem in to škodo ter v bistvu navaja, da se je tožeča stranka prostovoljno odločila, da bo šla živet v Belgijo, in da so stroški, povračilo katerih zahteva, tako zgolj normalna posledica njene življenjske odločitve. Poleg tega naj bi bila kakršna koli vzročna zveza pretrgana z ravnanjem tožeče stranke, ki ni hotela zaprositi za „movement certificate“.

130 Najprej je treba navesti, da ker je zahteva za povračilo druge zatrjevane premoženjske škode zastarala, kar zadeva obdobje pred 30. oktobrom 2008, lahko Splošno sodišče upošteva zgolj predloge, ki jih je tožeča stranka navedla podredno v zvezi z njenimi stroški nastanitve.

131 Nato je treba ugotoviti, da med zadevnim nezakonitim ravnanjem in škodo, ki jo pomenijo obresti, ki jih je tožeča stranka morala plačati iz naslova posojila, najetega za nakup stanovanja v Bruslju ni podana dovolj neposredna vzročna zveza.

132 V zvezi s tem je treba navesti, da je iz sodne prakse razvidno, da je v primerih, v katerih je ravnanje, ki naj bi povzročilo uveljavljano škodo, opustitev ravnanja, še posebej potrebna gotovost, da je navedeno škodo dejansko povzročilo očitano nedelovanje in da je ni moglo povzročiti ravnanje, ločeno od ravnanja, ki se očita toženi instituciji (glej sklep z dne 17. decembra 2008, Portela/Komisija, T-137/07, EU:T:2008:589, točka 80 in navedena sodna praksa).

133 Sicer je res, kot je že bilo navedeno, da se tožeča stranka zaradi zadevnega nezakonitega ravnanja ni mogla vrniti delati in prebivati v Egipt od začetka leta 2005. Vendar je treba ugotoviti, da njena odločitev, da julija 2007 kupi stanovanje v Bruslju in da za to najame hipotekarni kredit, predvsem posledica njene osebne izbire, ne pa tega ravnanja. Poleg tega obstaja med tem ravnanjem in tema odločitvama za nakup in posojilo le posredna zveza med vzrokom in posledico. V zvezi s tem je treba zlasti navesti, da je tožeča stranka v tožbi navedla, da „se je nazadnje odločila za najetje posojila v Belgiji za nakup stanovanja julija 2007, da bi si zagotovila nepremični kapital za dopolnitev prihodnje klavrne starostne pokojnine“.

134 Iz tega sledi, da je treba zahtevo za povračilo druge zatrjevane premoženjske škode zavrniti.

– Tretja zatrjevana premoženjska škoda

135 Tožeča stranka trdi, da je zaradi zadevnega nezakonitega ravnanja izgubila priložnost, da bi se od 1. januarja 2004 vrnila delati v Egipt in bi tam imela poklicno kariero, ki bi bila bolj prestižna, bolj dinamična in finančno bolj zanimiva kot kariera, ki jo ima v Belgiji. Primarno to škodo ocenjuje

na 50 % neto plače, ki jo je prejela v Belgiji od 1. januarja 2004 do dneva te tožbe, kar pomeni skupni znesek 131.150 EUR. Podredno, upoštevajoč neto plačo, ki jo je prejela od 30. oktobra 2008, zahteva plačilo 68.800 EUR.

136 ESZD trdi, da tožeča stranka s tem, da ni hotela zaprositi za „movement certificate“ in ji ga predložiti, ne samo da ni izkazala „razumne skrbnosti“ za omejitev obsega tretje zatrjevane škode, temveč je tudi pretrgala vzročno zvezo med zadevnim nezakonitim ravnanjem in to škodo. Poleg tega dvomi, da je delo, ki ga tožeča stranka opravlja v Belgiji, manj prestižno in zanimivo kot to, ki bi ga lahko imela v Egiptu, ter trdi, da ni predložila dokazov za svoje trditve glede plače, ki bi jo lahko prejemala v tej državi. Nazadnje trdi, da znesek, zahtevan iz naslova te škode, nikakor ni utemeljen.

137 Zahtevo tožeče stranke za odškodnino za izgubo priložnosti imeti bolj zanimivo in bolj dobičkonosno poklicno kariero v Egiptu je treba zavrniti, ker dejanskost te zatrjevane škode ni zadostno dokazana.

138 Sicer je res, da je iz spisa zadosti razvidno in da med strankama ni sporno, da je tožeča stranka zaradi nezakonite opustitve delegacije, da predloži obrazec „estemara 6“ na njeno ime in da kasneje uredi njen položaj, ta stranka februarja 2005, aprila 2005, septembra 2005, januarja 2006 in marca 2007 izgubila priložnost dobiti zaposlitev v Egiptu in je morala še naprej delati in prebivati v Belgiji.

139 Vendar trditev tožeče stranke, da bi bila kariera, ki bi jo lahko imela v Egiptu, bolj prestižna ter intelektualno in finančno bolj zanimiva kot ta, ki jo ima v Belgiji, temelji zgolj na ugibanjih.

140 Tako, prvič, čeprav tožeča stranka v svojih pisanjih trdi, da je lahko v Belgiji našla zgolj „mesto tajnice v majhni [neprofitni organizaciji], ki se ukvarja s trženjem cinka“, je iz njene pogodbe o zaposlitvi iz priloge A 18 k tožbi in iz dopisa iz priloge C 3 k repliki razvidno, da je bila septembra 2001 zaposlena kot „Assistant to Market Development Coordinator and Environment and Public Affairs Manager“ (pomočnica koordinatorja za razvoj trgov in direktorja za okolje in odnose z javnostjo). Poleg tega iz njenih dovoljenj za delo izhaja, da je „odgovorna za projekte“, v memorandumu z dne 13. februarja 2013, navedenem v prilogi A 18 k tožbi, pa je opredeljena kot „Executive and Personal Assistant“ (glavna in osebna pomočnica).

141 Drugič, tožeča stranka v tožbi svoj poklicni položaj v Belgiji primerja s funkcijami, ki jih je imela pri delegaciji, „skupini šestdesetih ljudi z diplomatskim ugledom, ki predstavlja prestižno organizacijo“. Ta primerjava vsekakor ni upoštevna, saj se je tožeča stranka oktobra 2001 sama odločila, da preneha z navedenimi funkcijami in odide delat v Belgijo.

142 Tretjič, ugotoviti je treba, da tožeča stranka svojih trditev glede višine plače, ki bi jo prejemala v Egiptu, ni podkrepila z nobenim dokazom. Metoda, ki jo predlaga za ovrednotenje obravnavane zatrjevane škode, in sicer uporaba koeficienta 50 % na neto plačo, ki jo prejema v Belgiji, pa je popolnoma arbitrarna.

143 Četrtič, trditev tožeče stranke, da nima „profila, ki bi bil za delodajalce v Belgiji posebno prepričljiv in iskan“, ni zelo prepričljiva. Sicer je res, da tožeča stranka pozna zgolj osnove nizozemščine, vendar govori francosko, angleško in arabsko ter ima dobro znanje španščine in italijanščine. Poleg tega njene desetletne izkušnje pri delegaciji, posebej glede na opis, ki ga je navedla v tožbi, očitno pomenijo adut na poklicni ravni.

144 Iz zgornjih navedb je razvidno, da je treba zahtevo za povrnitev tretje zatrjevane premoženjske škode zavrniti.

– Četrta zatrjevana premoženjska škoda

145 Četrto premoženjsko škodo, ki jo uveljavlja tožeča stranka, pomeni znižan znesek starostne pokojnine, do katere bo lahko upravičena v Belgiji. Trdi, da zaradi nezakonitega ravnanja delegacije in ESZD ne bo mogla dopolniti minimalnega števila let, da bi bila lahko upravičena do starostne pokojnine v Egiptu, in da bo pokojninska doba, ki jo bo lahko dopolnila v Belgiji, prekratka, da bi tam omogočila izplačevanje celotne starostne pokojnine. Tako primarno in podredno zahteva plačilo zneska 181.440 EUR, ki ustreza „razliki med starostno pokojnino, ki jo bo prejemala in zneskom, ki bi ga prejemala v primeru celotne kariere z enako plačo od 65. do 83. leta“.

146 ESZD v bistvu odgovarja, da četrta zatrjevana škoda ni niti dejanska, niti gotova, niti določena.

147 Ugotoviti je treba, da četrta zatrjevana premoženjska škoda nikakor ni gotova. Trditve tožeče stranke namreč temeljijo na popolnoma hipotetični predpostavki, da bi, če bi se lahko vrnila delati v Egipt, tam plačevala prispevke zadostno število let, to je najmanj 20, da bi bila tam lahko upravičena do starostne pokojnine, znesek navedene škode pa ocenjuje na podlagi predpostavke, prav tako hipotetične, celotne kariere in celotne starostne pokojnine v Belgiji.

148 Zato zahteve za povrnitev četrte zatrjevane premoženjske škode ni mogoče sprejeti.

– Zatrjevana nepremoženjska škoda

149 Na prvem mestu tožeča stranka trdi, pri čemer se opira na zdravniška potrdila, priložena tožbi, da je zaradi nezakonitega ravnanja delegacije in ESZD pod stresom in v strahu, ki ji povzročata prebavne in kožne težave ter hudo depresijo. Na drugem mestu trdi, da trpi zaradi ločitve od svoje družine in svojih prijateljev. To dvojno nepremoženjsko škodo *ex aequo et bono* ocenjuje na 50.000 EUR.

150 ESZD meni, da ni nikakršne vzročne zveze med nezakonitim ravnanjem in to dvojno nepremoženjsko škodo ter da bi v vsakem primeru kakršno koli morebitno vzročno zvezo pretrgalo ravnanje tožeče stranke.

151 Ugotoviti je treba, da različna zdravniška potrdila in spričevala, priložena tožbi, dokazujejo, da je tožeča stranka v obdobju, ki sovpada z obdobjem obravnavanega spora, imela zdravstvene težave, tako fizične kot psihične, in je trpela zaradi ločitve od svoje rojstne države, družine in prijateljev.

152 Poleg tega je iz spisa pravno zadostno razvidno, da so te težave in trpljenje posledica nezakonitega in popolnoma nespoštljivega ravnanja delegacije in ESZD. To ravnanje je tožečo stranko postavilo v še posebej težek položaj, zaradi katerega je bila – razumljivo – zlasti pod stresom in depresivna.

153 Iz razlogov, ki so že bili navedeni zgoraj v točki 90, ni mogoče resno trditi, kot trdi ESZD, da je odločitev tožeče stranke, da od leta 2005 ostane v Belgiji, bila posledica njene osebne in svobodne odločitve. Poleg tega iz razlogov, ki so že bili navedeni zgoraj v točkah 118 in 119, tožeči stranki ni mogoče očitati, da delegaciji in ESZD ni hotela predložiti „movement certificate“.

154 Znesek dvojne nepremoženjske škode, ki je tožeči stranka nastala zaradi nezakonitega ravnanja delegacije in ESZD, je treba glede na okoliščine obravnavane zadeve *ex aequo et bono* na dan te sodbe oceniti na 25.000 EUR.

155 Glede na zgornje ugotovitve je treba torej obravnavano tožbo sprejeti v delu, v katerem se nanaša na povračilo dvojne nepremoženjske škode, ki je nastala tožeči stranki, in to v zgoraj navedenem znesku 25.000 EUR. V preostalem jo je treba zavrniti.

Predlog za sprejetje ukrepov procesnega vodstva

156 Kot je bilo navedeno zgoraj v točki 47, je tožeča stranka predlagala, naj Splošno sodišče ESZD v okviru ukrepov procesnega vodstva naloži, naj predloži dokumente, iz katerih so razvidni ukrepi, ki sta jih delegacija in ESZD sprejeli za rešitev obravnavanega spora.

157 ESZD – ki je poudarila, da je Splošno sodišče edino pristojno za presojo morebitne nujnosti dopolnitve informacij, ki jih ima glede zadev, o katerih odloča – je v prilogi k dupliki predložila kopijo različnih sporočil v zvezi z navedenimi ukrepi, izmenjanih predvsem z egiptovskim odvetnikom.

158 V teh okoliščinah in glede na druge listine, predložene v okviru obravnavane zadeve, ki so Splošnemu sodišču omogočile zadostno seznanitev z dejstvi, ni treba sprejeti ukrepov procesnega vodstva, ki jih predlaga tožeča stranka.

Stroški

159 V skladu s členom 134(3) Poslovnika Splošnega sodišča vsaka stranka nosi svoje stroške, če vsaka uspe samo deloma. Vendar lahko Splošno sodišče, če se zdi to glede na okoliščine obravnavane zadeve upravičeno, odloči, da ena stranka poleg svojih stroškov nosi tudi del stroškov druge stranke.

160 Ker je bilo tožbi delno ugodeno, je treba na podlagi pravične presoje okoliščin v tej zadevi odločiti, da tožeča stranka nosi dve desetini svojih stroškov in dve desetini stroškov, ki jih je priglasila ESZD, ESZD pa nosi osem desetin svojih stroškov in osem desetin stroškov, ki jih je priglasila tožeča stranka.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat)

razsodilo:

1. **Evropska služba za zunanje delovanje (ESZD) mora Randi Chart plačati odškodnino v višini 25.000 EUR.**

2. **V preostalem se tožba zavrne.**

3. **R. Chart nosi dve desetini svojih stroškov in dve desetini stroškov ESZD.**

4. **ESZD nosi osem desetin svojih stroškov in osem desetin stroškov R. Chart.**

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 16. decembra 2015.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje 1

Postopek in predlogi strank 5

Pravo 6

Uvodne ugotovitve 6

Dopustnost 8

Utemeljenost 12

Domnevna nezakonita ravnanja 12

– Opustitev predložitve obrazca „estemara 6“ na ime tožeče stranke in kasnejše ureditve njenega položaja 12

– Poskus delegacije pridobiti „movement certificate“ 15

Zatrjevane škode in vzročna zveza 15

– Druga zatrjevana premoženjska škoda 16

– Tretja zatrjevana premoženjska škoda 16

– Četrta zatrjevana premoženjska škoda 18

– Zatrjevana nepremoženjska škoda 18

Predlog za sprejetje ukrepov procesnega vodstva 19

Stroški 19